

Lana Millan

Raziel

Lana Millan

Raziel

Egy angyal az élet küszöbén

ATHENAEUM

© Lana Millan, 2018

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 672 7

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín
Felelős szerkesztő: Kónya Orsolya
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az AduPrint Nyomda Kft.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: Tóth Béláné

Minden rosszban van valami még rosszabb

Belader keresztülviharzik a konyhán, át a nappalin, ki a kocsizhoz.

– Most meg hová mész? Állj már meg! – kiáltok utána, mire megfordul, hogy elbűvölő Danny szemeket meressen rám. Nem ártana szólni neki, hogy felesleges a színjáték, mert jó ideje átlátok rajta.

– Ha tényleg el akarjuk vinni őket a kórházba, bele kell húznunk – türelmetlenül int felém. – Nem szólnál nekik, hogy csipkedjék magukat?

Visszamegyek a lányokért, aztán, mint három hadirok-kant, leszédelgünk a lépcsőn. Belader a volán mögött ül, keze a kormányon dobol. Közben folyamatosan magában beszél.

– Nehogy segíts – morgom, ahogy kinyitom a hátsó ajtót. Jess arca eltorzul a látványtól.

– Ez véres...

– Meg agyvelős. De ki nézi? Ingyen van! Öveket becsatolni! – Belader egy rosszul sikerült műmosolyt villant ránk. Gyújtást ad, aztán letekeri az ablakot.

Igaz, hogy nemrég megöltünk két embert, de azzal, hogy megmentjük ezt a kettőt, közel egálban leszünk. Legalábbis ezzel nyugtatom magam.

Megint az úton döcögünk, megint megyünk valahová, pedig én annyira szeretnék végre egy helyben maradni. Hal-

lani akarom Kendra hangját, tudni, jól van-e. Ahogyan elhagyjuk azt a helyet, ahol Belader kiiktatta a két kéjgyilkost, azon gondolkodom, hogyan tudhatnám meg Kendra telefonszámát. Miért agyalok ezen, amikor a világ sorsa nyomja a vállamat? Mikor lettem ennyire felelőtlen? Az emberi agy tényleg csodálatos szerv, mindig a legközelebbi problémára fókuszál. Esetemben arra, hogyan győződhetnék meg arról, hogy Kendra otthon ül a fenekén és semmi baja.

– Innen kábé nyolcvan mérföld Salt Lake City – szól előre Mandy, amikor az első útelágazáshoz érünk.

Belader a sebváltóra teszi a kezét és nagyot sóhajt, olyan igazán nagyot.

Rám sandít:

– Egész biztosan ezt akard? El sem tudod képzelni, mennyire veszélyes. Feladhatnak a rendőrségen, ráadásul ezzel lehet, hogy végleg kifutunk az időből...

– Egész biztosan ezt akarom.

– A te életed... – sóhajtja Belader, aztán kifordul a főútra és felgyorsít.

Az én életem. Ilyet sem mondott nekem senki. Mandyre és Jessre pillantok, akik úgy ülnek hátul, mint két sérült őzike, és megint valamilyen érzelmi hullám fut rajtam keresztül. Minél gyorsabban megyünk, annál jobban bevág a huzat, ezért felhúrom az ablakot, de ekkor Belader rágyújt, és csontig leengedi. Dühösen nyitom beszédre a szám, de Belader olyan furán mosolyog rám, hogy elfelejtek megszólalni.

– Csak ugratlak – mondja cigivel a szájában, aztán felhúzza az ablakom, majd leengedi a sajátját. – Jól áll, amikor kipirul az arcod.

– Ó – lehelem, ami lehetne akár egy béna köszi, vagy egy erőtlen ellenkezés is, mégis leginkább a *neked mégis mi a fene bajod van*-ra hasonlít.

– Nem gondoltam volna, hogy ellenszegülsz Urielnek – súgja nekem.

Gyanakvóan húzom fel a szemöldököm. Szokatlan ez a kedvesség tőle. Mi oka van rá?

– Nem volt más választásom, helyesen kellett cselekednünk. Egyébiránt mondhattál volna nemet is, de meg sem próbáltál lebeszélni, ami váratlanul ért.

Azt csak gondolatban teszem hozzá, hogy abban a pillanatban olyan volt, mintha mi ketten összetartoznánk, mert ez pusztán illúzió.

– Ennyire már ismerlek, ha nem az van, amit te akarsz, rád jön a hopparé, pont, mint egy igazi nőre. – Némi elismerést fedezek fel a hangjában, csak az a kérdés, mit akar ezzel elérni. – Ha nem engedek neked, lehet, hogy egymás haját tép-nénk.

– Főleg te az enyémet. Elég kellemetlenül érintett, főleg abban a helyzetben – teszem hozzá halkán.

Nem felejtettem el, hogyan tartott vissza az autóban, megmaradt bennem a sértettség.

– Muszáj volt. Máskülönben nem tértél volna észhez.

Azt hiszem, magyarázkodik. Erre a legcsekélyebb szükségem sincs, főleg úgy, hogy a hátsó ülésről két kíváncsi szem-pár mered ránk.

– Most már mindegy, túl vagyunk rajta. Ti jól vagytok ott hátul? – kérdezem a lányok közé hajolva. Válasz helyett egy bólintást és két pislogást kapok, de adott szituációban úgy érzem, ez is éppen elég. Érthető, hogy kimerültek, és tapintani lehet rajtuk a félelmet, de fizikailag rendben lesznek.

A Salt Lake City közkórházhoz érve Belader mintha zsu-gorodni kezdene a kormány mögött, én bőszen követem a példáját. A bejárattól nem messze két rendőrautó parkol, amitől a briliáns ötletem atomjaira hullik. Hogyan juthatunk

így be? Belader persze arról győzköd, hogy hagyjuk a lányokat a parkolóban, de én saját szememmel akarom látni, hogy jó kezekbe kerülnek.

A bejáratától a legmesszebb eső helyre parkolunk, és négyből hárman a körmünket rágjuk. Nem könnyű elmagyarázni a lányoknak, hogy miért üldöznek minket és kik vagyunk egyáltalán, ezért hirtelen felindulásból előadok egy homályos szerelmi történetet. Valósággal arcon üt, milyen folyékonyan hazudok. Mandy és Jess az igaz szerelem rózsaszín meséjén nőttek fel, könnyes szemmel isszák minden szavamat. Ja, kérem, ha az ember szerelemből vagy a szerelméért öl, minden a legnagyobb rendben van.

Életem egyetlen démona kihasználja a helyzetből adódó lehetőséget, és hozzá-hozzátesz a kis mesémhez. Mi tagadás, melengeti a lelkem, miként mentett meg, mennyire fontos vagyok neki, mit érzett, amikor elraboltak és az életem féltette. Igazi átéléssel kamuzik, nem sok választ el attól, hogy még én is higgyek neki. De mindegy, elsősorban most nem engem kell meggyőzni, hanem a lányokat, hogy ne dobjanak fel bennünket a zsaruknak.

Belader kivételével kiszállunk a kocsiból. Kinyitom a csomagtartót és a kezükbe adom a két táskát. Elérkezett a búcsú pillanata, a szemem sarkából látom, ahogy a démon elcsigázva hajtja a kormányra a fejét. Mandy megpuszilja az arcom, aztán megölel. Most kicsit úgy vagyok vele, hogy lassan elég lesz, de Jess hátravan.

Nézem, ahogy elindulnak a bejárat felé, de nem szállok vissza a kocsiba. Valaki engem néz. Valaki Razielt nézi. A tarkómon érzem a tekintetét. Tőlünk néhány méterre egy Ford parkol, a hátsó ülésén egy kisfiú ül. Belader megnyúlt képével mit sem törődve odamegyek. A letekert ablak mögül egy beesett gyermekarc mosolyog rám.

– Értem jöttél? Még nem akarok menni – jelenti ki vékony hangon, és megrázza a fejét. Lehajolok. A nap nem süt a szemembe, így alkalmam van tüzetesebben szemügyre venni az arcát. Először azt hittem, a fiú szőke, de már látom, hogy valójában kopasz. Nincs sem szemöldöke, sem szempillái, és a bőrének olyan színe van, mint a kifakult pergamennek.

Ez a kisiú beteg.

– Nem akarlak magammal vinni – mondom a kocsinak támaszkodva. – Nem tudnék mit kezdeni veled.

– Az jó. Anyát nem látod valahol? – kérdezi, és kidugja a fejét az ablakon. – Ott van! Nézd csak! – mutat egy nőre, aki lehorgasztott fejjel igyekszik felénk. – Ősszel suliba megyek, csak jó lenne, ha kicsit jobban lennék, mert így nem játszhatok a többiekkel.

Megérintem a kezét. Tudom, hogy nem fog meggyógyulni. Nem nő fel, nem lesznek gyerekei, sosem fogja megérezni, milyen a szerelem, meginni egy sört, focizni a barátaival. Ha angyal lennék... *Igazi*. Megmenthetném. Az Úr tudja, de elnézi nekünk az efféle kilengéseket, s ha módunk van rá, segítünk.

Ennek a kisiúnak csodaszép lelke van, megérdemelne, hogy éljen.

– Nem kell félned – csak ennyi telik tőlem.

A kisiú rám néz, nem sír, nem könnyörög, nem szipog.

– Nem félek. Csak Anyát féltém. Tudnál rá vigyázni? – kérdezi, aztán félig kihajol az ablakon. – Maaamiiii!

– Jaj, Jack, már megint csajozol?

A kisiú kacagni kezd, amitől eltűnik a halál a szeméből, és igazi ötéves lesz belőle. Lázasan pörög az agyam, hogyan menthetném meg őt, de jelenlegi helyzetemben csak akkor segíthetnék rajta, ha feltalálnám a rák ellenszerét, amire nemigen van esély. Elköszönök tőle és az édesanyjától, a te-

hetetlenség rám telepszik, ahogy beszállok a démon mellé. Minden szót hallott, de kivételesen van benne annyi tapintat, hogy nem piszkál.

Elindulunk, ezúttal egyikünket sem zavarja, hogy nem tudjuk, mi a cél. Hogy is mondják az emberek? Nem a cél, hanem a megtett út a fontos? Talán nem is az számít, hogy megtaláljam a könyvet, hanem hogy értelme legyen a létezésemnek.

Végighajtunk a 190-es úton, és egészen addig nem szólalunk meg, míg meg nem látjuk a naplementében lilára és rózsaszínre festett, cakkozott hegyeket.

– Ne nézzük meg a térképet? – kérdezem álmosan.

– Minek? Úgysem arra megyünk, vagy ha mégis, nem érdekel, és mindenhol megállsz, hogy Teréz anyát játssz. Én már nem erőltetem ezt az egészet – vonogatja a vállát, és egy félíg Danny, félíg démon grimaszt vág. – Pedig ha visszakapnád a szárnyad, a kis Jacket is megmenthetnéd. – Alattomos pillantást vet rám. Azt hiszi, ezzel elhúzza előttem az isteni madzagot.

Jól hiszi.

– Állj félre! – Alig áll le a motor, már gombolom az ingét. Ha valaki most látna minket, azt hihetné, éppen egymásnak akarunk esni a kocsiban. Belader valamit elnézhetett, mert nem átallja megérinteni az arcom. Nem úgy, mint amikor felsegített, vagy egyszer megölelt. Ez most más. Megfogja az állam. Valami könyörög bennem, hogy húzódjak el, de képtelen vagyok megmozdulni. Ez is egyfajta bénultság, de mégis más, kifejezetten kellemes. Hagyom, hogy megcsókoljon. A szája forró, igen, pokolian forró. Nem követelőző, nem dugja a számba a nyelvét, csak lágyan megcsókol, aztán elenged. Levegőért kapkodok. Ő is.

Most olyan rettenetes dolgot tettem, amit sosem bocsáthatok meg magamnak. Megcsókoltam egy démont. Én. Egy

angyal. Hová jut a világ, ha egy angyal ilyen szörnyűségre vetemedik? Belader nem osztja az aggályaimat. Magához húz, és újra megcsókol, ezúttal hosszan és gyengéden. Egy perc után úgy érzem, mintha minden csont feloldódna a testemben. Ott vagyok, ahol mindig is lennem kellett. A karjába omlok, átölelem a nyakát, aztán a válla szegletébe hajtom a fejem, mire ő csak ennyit mond:

– Nagyon érdekes.

Két szó elég, hogy észhez térítsen. Mégis, mit képzeltem? Összejövök egy démonnal, megházasodunk, aztán szülök egy csomó angyal-démon-ember gyermeket, és mi leszünk a világ nyolcadik csodája? Raziel! Te nem vagy normális!

– Érdekes? – Elhúzódom. – Hogy lehetne ez érdekes! Ez borzasztó! Hogy tehettem ilyet?

Az arcom lángol a szégyentől. Hogy történhetett meg ez? Az ölembé hajtom a fejem és a fülemre tapasztom a kezem, hogy ne halljam a hangját. Az egyetlen esélyem, hogy ebben a pillanatban senki nem figyelt arra, hogy egy szerencsétlen Földre toloncolt angyal, vagyis exangyal éppen mit csinált. Kit érdekel? Nem nagy ügy. Megpróbálok egyenletesen lélegezni, de annyira szánsalmasan érzem magam, hogy levegőt venni sem látom értelmét. Nem segít, hogy Belader közben a hátamra teszi a kezét. Felülök és őt nézem. Kicsit tanácstalannak látszik, de sem félelem, sem rettegés nem tükröződik az arcán.

– Borzasztó, amit tettünk – nyögöm erőtlenül.

Az egyik szemöldöke lassan megemelkedik.

– Miért, mit tettünk?

– Ez a csók, ezt nem lehet... Ez borzalmas.

– Kifejezetten kellemes volt, az a borzalmas, hogy eddig nem csináltuk.

– Az lesz a legjobb, ha elfelejtjük. Óriási hiba volt. Kolosz-szális. Soha többé nem történhet meg.

– Csak azt ne mondd, hogy maradjunk barátok, mert bármennyire is megkedveltelek, kénytelen leszek kitekerni a nyakad.

Mostanában az átlagosnál többször akad a torkomon a szó.

– Kedvelsz? Ez mégis mit jelent? – nyögöm ki végül.

– Kedvellek. Ez azt jelenti, hogy a kezdeti tízből tíz helyett csak hétszer szeretném kitekerni a nyakad. Ebből egyszer most. – A hajamba túr. – Mondták már, hogy gyönyörű vagy dühösen?

– Ez nagyon nem jó – húzom el a fejem. – Ezt nem lehet.

– Ugyan, miért ne lehetne? Mi is Isten teremtményei vagyunk, mint bárki más. Nincs ebben semmi rossz. Vagy talán szégyellsz?

– Én nem... Én csak... Ez egészen bizarr... – makogom.

– Nahát, csak úgy pörög a nyelved.

– Egyszerűen nem értem – felelem elgyengülve.

– Én ember voltam, te pedig ember lettél, de nem kell mindent érteni – mondja, és újra felém nyújtja a kezét, én pedig ahelyett, hogy a karjába omlanék, addig hátrálok, míg az ajtó meg nem állít.

– Adnál egy percet? Szeretném kicsit összeszedni a gondolataimat.

– Nagyon nem szeretem, amikor gondolkodsz – morogja, aztán ráadja a gyújtást és visszakormányozza a kocsit az útra.

Maga elé bámul, miközben az én tekintetem közte és a semmi között csapong. Nem tudom, mit kellene tennem, de az egészen biztos, hogy a történeteket nem söpörhetem a szőnyeg alá. Vajon miért görget az Úr ekkora hegyeket elé? Ha egy ötéves gyermek nem fél a haláltól, én miért félek attól, hogy éljek? Meg kell hagyni, egy dologban igaza van a démonnak: legyünk emberek, angyalok vagy démonok, mind Isten teremtményei vagyunk. Persze meg sem fordult

a fejemben, hogy a démonokat egy lapon említsem az angyalokkal, hiszen nem a mi szintünkön mozognak. Gonoszak, nincs lelkiismeretük, bárkit legyilkolnak, ha céljuk vagy kedvük úgy kívánja, de akkor miért hiszem azt, hogy Belader más? A gonosz megváltozhat, ahogyan a jóból is lehet rossz? Vagy ezek mind egyszerre vagyunk mi, ez mind bennünk van? Egyszerre vagyunk a felhő, a napsütés, a szél, de bármikor előkerülhet egy kiadós jégeső is. Nehéz, ugyanakkor gyönyörteli feladat embernek lenni és emberként élni.

Beladerre nézek, aki még mindig az útra koncentrál. Vajon két magunkfajta között lehet igazi kötelék? Bízhatunk a másokban, amikor ennyire különbözőek vagyunk? Sőhajtozva hajtom hátra a fejem, amikor éles sivítást hallok, majd fény ragyog fel mögöttünk.

– Bassza meg – sziszegi dühösen Belader a visszapillantó tükörnek. – Ez most nagyon nem hiányzott. – A gázpedálra lép, és közben a fogait csikorgatja. – Kapaszkodj!

– Nem lenne jobb, ha megállnánk? – kérdezem túlharsogva a szirénát.

– Semmiképpen! Olajra kell lépnünk, különben végünk.

– Biztosan megértenék, amit tettünk. Jogos önvédelem volt – erősködöm, de a hangomat elnyomja a gumik csikorgása és a motor egyre erősödő zaja.

– Nem, nem így lenne. Tudod, hogy nem így lenne.

Ahogy rám néz, különös fény villan a szemében. Nincs elég időm arra, hogy rájöjjek, valójában mi az, mert elkapja a tekintetét. Egy állat szalad át előttünk az úton, és Belader félrekapja a kormányt, mert nem akarja megölni. Az autó megcsúszik, aztán lesodródik az útról, és átszakítja a betonkorlátot. Belader felé nyújtom a kezem, de nem érem el. Tehetetlenül zuhanok előre, aztán a fejem a műszerfalnak csapódik.